

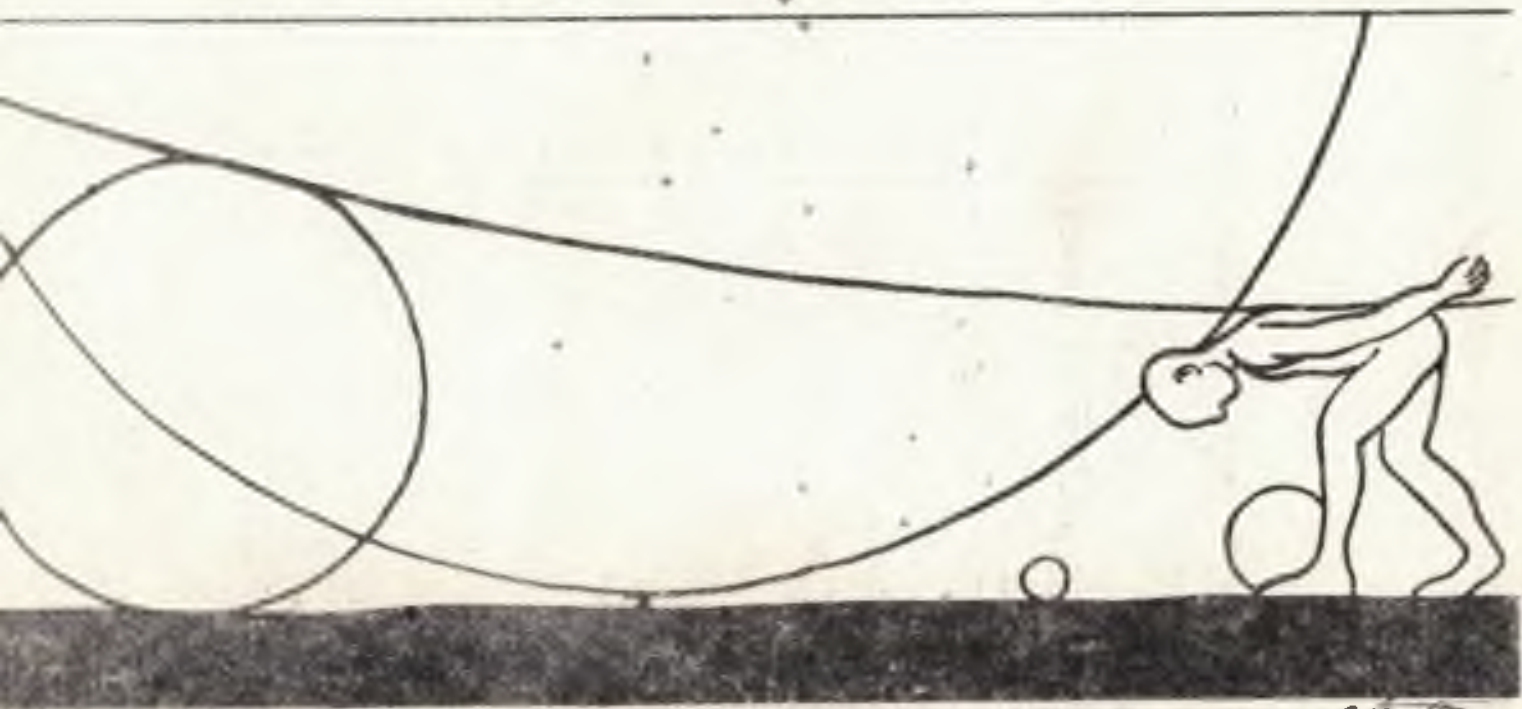
ZVONEK

4

Myšlenky se rojí...
...oměr ot et iřrodteN

...ktor se vlněm
Nejhorší je to ráno...

Chen 1984

na druhé straně

Cítíš to v nohách
Jsi na druhé straně
Mrznou ti ruce
Myslíš na návrat

Myslet na návrat
V čase minulém
Jen jablko
Na otevřeném okně září

Kdo ho sem položil
O tom už nevíš
Přemýšlíš
Raději bys zapomněl

Přeběhni přes ulici
Uvidíš jablko
Žlutě a nádherně
Na druhé straně září

Prodej hajzlové štětky

Mám doma hajzlovou štětku
stojí v koutě na záchodě
ale budu ji muset prodat
abych moh sedět večer v hospodě

Bude se mi po ní stýskat
šetřil jsem ji
je jak nová
večer si za ni dám
aspon tři, snad čtyři, piva

Na dalších pár si od přátel pučím
v pul desáté potom hučím
do zavíracíky s přáteli trčím
potom chvíli sám
musím totiž přemýšlet
co zítra prodám

Dnešním dnem končí týden, né moc
valný úrovně.

Mysli raději na dnešek a na pivo
si raděj skoč.

S tím hrobníkem to asi myslej vá-
žně, seženou ho spíš, než si hrob
budu muset vykopat sám!?!

Výstava připadá na zítřejší den.
Pravděpodobně bude hezký počásko,
jako tomu bylo na výstavách mi-
nulých. A účast? taky bude, jen aby
se tam zase neprodávalo. To bych
okamžitě musel odejít. Vždyť na
takových místech jako je výstava
amatérsky nejamatérštějších věcí
se takový věci nedělají!!!

~~Já osobně se nezúčastním, protože
nejsem "pás", abych vytvořil něko-
lik věcí najednou třeba za pár
nocí. To ne. Stejně: ty společný vý-
stavky za moc nestojí/to je nes-
mysl?/! Né, tak jsem to říct nechtěl.
Prostě moje věci se nehodí do pří-
rodních okolí.~~

ŽITÍ

Strom plný listů,různých velikostí a rozmanitých druhů.Počínaje třeba listem lipovým a mahagonovým listem konče.Ano,to bylo v období vegetace.Listy se snášely,nikdo nikomu nechtěl ublížit,ba ani překážet.Jak tohle mohlo asi pokračovat,když si nechtěly ani překážet na tak malém prostoru?

Strom byl takových rozměrů,že na listy z celého světa,z celé zeměkoule nemohl stačit

Různě si uhýbaly,navzájem do sebe jemně foukaly,jenom aby žádný z nich nespádl.To by se uvolnilo tolik prostoru,kolik bys jen chtěl.Leč,to oni nechtěly,i když byly namačkány hustě jako sardinky.

Takže v období vegetace nespádl byt jen jeden jediný lísteček.

A přišel samozřejmě,dost brzy a neočekávaně podzim a později s ním také měsíc listopad,kdy všechny listy padají a uléhají k spánku na zemi,navzájem se zase přikrývají

Ale což,strom zůstal takový,jaký byl na počátku.Listy do sebe navzájem foukaly a odšťouchávaly se,jen aby ten jejich prostor byl dostačující,byl pro ně maximální.

Listy zůstaly i přes nepříznivé podmínky stále na svých místech.

Teď je to právě asi deset minut, co jsem ukončil svou debatu s jedním M.R. na předměstí. Když jsme si povídali byli jsme si navzájem velmi sympatičtí. Teď, když už ležím ve své posteli, už vím, že naše rozmluva byla plná. Oba jsme byli oblečení v černém. Na nohou jsme měli černé lakovky a pochodovali jsme pomalu do neznáma. Domnívám se, že pan M.R. už mi není nyní sympatický. Ani já sobě už nejsem nyní, domnívám se, sympatický. Jelikož i když jsem sám, ubírám se ve svých černých lakovkách do neznáma. To by však ještě šlo. Kdybych jen pořád nezakopával a nedíval se pořád dozadu, když jdu vpřed.

A proto jsem si stále velmi
sympatický!

Někdo se tu smál, tomu co četl Máchův Máj
a nějaký pitomec, řekl na to jednu věc:

Na co knížky, na co jen,
vždyť život máme jen jeden
a knížkama ho zabít,
to by byl hřích snad nad hříchy.

A tak si někdo pomyslel, že život máme jen
jeden a promarnit ho s hlupáky

by byl hřích snad nad hříchy!

V televizi dávají
televizní noviny
a co pravdy říkají
to vede přímo k šílenství

Proč malý záblesk neřesti
a nechce se ti žít,
proč myslíš, že jen tobě ubližují
vždyť je jich víc!!!

Stalo se to asi takhle:

Přijel jsem vlakem do Olomouce a jelikož jsem měl hlad, šel jsem do bufetu a u pultu jsem dostal gulášovou polévku. přešel jsem k pokladně, zaplatil jsem a postaviv se ke stolku, pustil jsem se do jídla. Když jsem jedl asi pátou lžící, přistoupila ke mě paní a pozdravila: -Buď pochválen Ježíš Kristus. Odpověděl jsem na pozdrav a čekal, co bude následovat.

Příhoda sprvu vypadala banálně; paní si mě spletla s nějakým člověkem, kterého před chvílí viděla v kostele a chtěla s ním asi o něčem mluvit. Ujistil jsem ji, že jsem před třemi minutami přijel a že jsem to odpoledne určitě v kostele nebyl. Najednou se mě s ničeho nic septala „jestli nechceš nějaké peníze a v ruce držela hrst drobných připravená mi je dát. Trochu mě to přimrazilo k zemi a uvedlo do velkých rozpaků a až po chvíli jsem byl schopen odpovědět, že ne, že mám v tuto dobu dokonce víc peněz, než jsem měl kdykoliv jindy, což byla pravda. Paní mi však nevěřila a znovu se snažila mi peníze dát. Po chvíli se mi podařilo mezi slovy díky jí konečně ujistit, že peníze skutečně nyní nepotřebuji. Paní mi vysvětlila, že ráda pomáhá lidem, protože jí to Pánbůh mnohokrát odplatí. Rozloučila se a odešla ke svému stolku, vzala si tam svoje věci a chystala se odejít. V půli cesty ke dveřím se však najednou zastavila, vytáhla z tašky slané tyčinky a vracela se ke mě, etic mi je dát. Znovu jsem jí opakoval, že jsem momentálně v nejprázdnivější finanční situaci, co jsem kdy byl. Potom se slovy -Věřím vám- paní odešla. Zůstal jsem asi minutu stát, nevnímajíc okolní svět, v hlubokém samyhlení. V té minutě jsem si uvědomil všechno, co se této situace týkalo. Pociťil jsem obrovskou potřebu s tou paní mluvit. Popadl jsem tašku, polívku jsem nechal polívkou a vyběhl jsem ven. Už tam však nebyla.

Potřeboval jsem s ní vést debatu o smyslu jejího jednání. Protože však nemám jinou možnost, využívám stránek Zvonku, abych jí alespon zde položil dvě otázky, které jsem jí chtěl položit osobně:

1. Zkuste se, paní, zamyslet nad tím, jestli není pro dnešní lidstvo důležitější než materiální pomoc, spíš pomoc duchovní.
2. Nebojíte se, že si od vás jednou vezme peníze někdo, kdo jich sám bude mít víc než ostatní? V tom případě byste spíš škodila, než prospívala.

Přesto však přez všechno Vám naprosto upřímně mnoho děkuji za sebe i za všechny ty, kteří mohli stát na mém místě a ty peníze potřebovat.

Jeho imaginace organického zaměření

Kejdřive vzniklo ~~by~~ potom,
téměř synchroně, další ~~o~~. Tak to by
bylo. Na rozdíl od předchozích fo-
rem se u obou základních složek ob-
jevil nový syndrom/u ~~M~~ - ~~A~~ a u ~~U~~ -
~~L~~ /, který vrhl zcela jiné světlo na
vyřešení problému sardutého bezesbytu-
ku.

Po nějaké době se však ~~U~~ i ~~V~~
vyprostilo ven a to i se svými nově
objevenými racionálními syndromy.
Dokázaly myslet ~~A~~ potvory. Udělalo se
mu nevolno. Jednal. A pak spláchl po
sobě i po něm. Vyrasilo mu to dech.
Všechny ~~U~~ i ~~V~~ proti němu sakra stály,
a to se zařatými pěstmi. Modil lase,
ale už toho měl plné. Řekl jim :

-Jste robustní, a to neměl. Zača-
ly plynět, teda sardět a to tak, až
hrůza pomyslet, teda povonět.

Co a potom? Vždyť Retchilda
znám už dlouhou řádku. On a můj bratr
jí jenom ~~A~~. A já zas jím jenom ~~U~~. A
pak ze ně taky jenom ~~A~~ horek dolem.
Dolem hřmotně a horek at verbum. Já to
však řeším vrzem, a to dvakrát za se-
bou:

VRZ, VRZ A NAZDAR

Byli dva bratři.Hrali si před domem do té chvíle,než je maminka zavolala k nějaké práci. Pak hned vzali provaz a začali se přetahovat,aby nemuseli jít.Maminka se dívala z okna a čekala,kdo koho přetáhne. Vtom provaz praskl a oba bratři spadli na zem a zlomili si vaz.

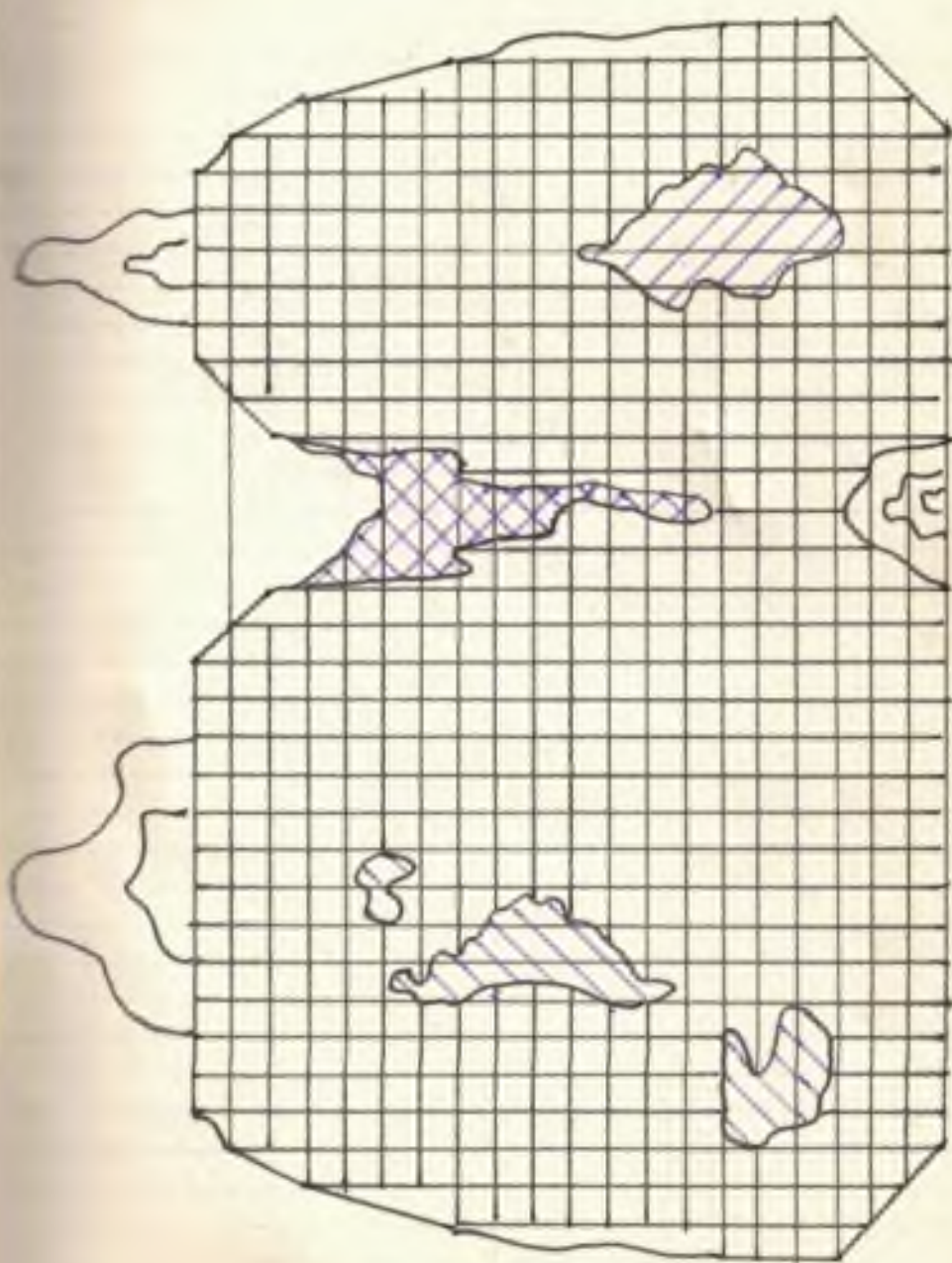
Bojím se bojím
Vystrkujou růžky
A sorrujcu
Dej nám krejcar na tvarůžky

Baba říkáj
Jeden ze všechny
A všichni ze jednoho
Přece bys nebyl takovej škrob
A nic nám nedal

Kdybych se měl zbláznit
Nedám . . .

S T R A C H

Díval jsem se včera večer do záchodové mísy. Ležely tam tři lidské výkaly. Byly velice malé a zcela pokryty černým toaletním papírem. Takže jsem je vlastně ani neviděl-spíše jen tušil. Aniž bych byl spláchnul, sedl jsem si oblečen na tuto mísu a myslel jsem na člověka, který zde byl. Bylo mi jedno, kdo to je. Po protějščí zdi lezl pavouk, který se mu podobal. Vstal jsem a aniž bych byl jakkoli pozdravil, uklonil jsem se tomu pavoukovi. Když jsem si opět sedl, viděl jsem, že pavouk leze dál, mne si nevšímá. Lezl šikmo zprava doleva zespodu nahoru v úhlu asi 30 stupňů. Uvažoval jsem, jestli je ještě ve druhém nebo už ve čtvrtém kvadrantu a zda alespoň z dálky viděl, jak to vypadá v prvním a ve třetím. Nahlas jsem pozdravil. Pavouk se na chvíli zastavil a prohlížel si mě. Když se dal opět na cestu, stoupal najednou vzhůru v ostřejším úhlu. Narazil však na mastnou skvrnu, která tu zbyla po jiném pavoukovi, jehož jsem před měsícem rozšlápl svou kvalitní koženou botou. Po této skvrně uklouzly pavoukovy nohy a nemohouc se udržet ani na stěně níže, padal k zemi. Těsně nad zemí se však zastavil, jelikož jsem pod něj strčil arch notového papíru, který jsem před sedmi hodinami předváděl jednomu topičovi. Pavouk-aníž by to věděl, se vydal přímou cestou k mé ruce-tak byla velká síla, kterou jsem ho přitahoval. Když došel k mému palci, na chvíli se zastavil. Najednou z papíru zmizel a věděl jsem, že mi sedí uprostřed čela. Opět jsem nahlas pozdravil. Vstal jsem z mísy a chtěl jsem spláchnout a opět se uklonit. Aniž bych však něco takového udělal, hluboce jsem se uklonil až k zemi, spláchnul jsem a odešel jsem z té místnosti, jelikož se mi nejevila dost velebnou.

starý hlídač

Ani neví, co všechno tady je
Musí však dělat, ať ho někdo zastihne
a on přijde do hospody nebo do postele
Starba je velká pody
a my jsme jak zravenci

choeme jít dolů do suterénu
kde přetékají liden nosky
nahore na povrchu
lidé bez života

balancujeme mezi obojím

dole pod suterénem
zdánlivě mrtvo

žádná těla
žádné pohyby
žádná slova

v prvním patře nad povrchem
naprosto mrtvo

všude samá těla
všude pohyby
samá slova

balancujeme mezi obojím

vlastní nesmysly a smysly smyslí si v jedno
vznikne ti něco, čemu nerozumíš

vlastní nesmysly a smysly smyslí si v jedno
vznikne ti bytost, co se podobá tobě
a až se budeš otáčet v hrobě
nad myšlenkami lidí ostatních

vzpomen si na toto:

vlastní nesmysly a smysly smyslí si v jedno

A BUDE RÁJ

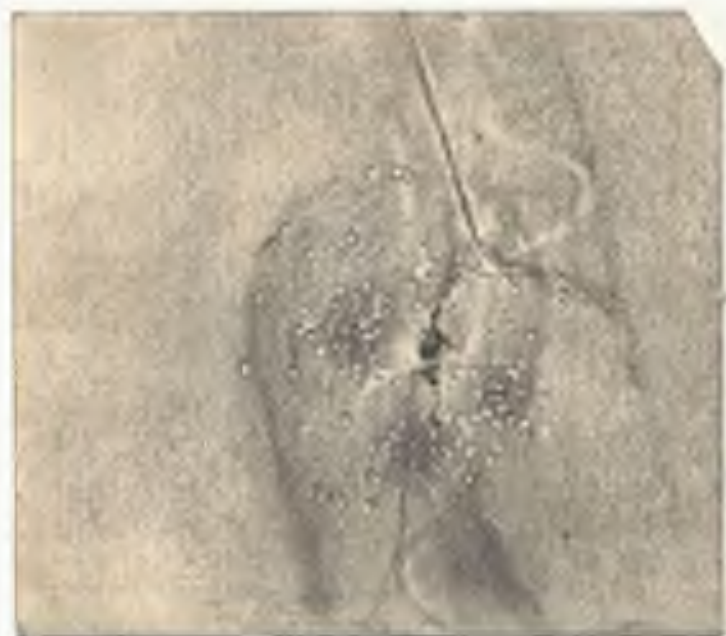
Mr. Corrison je už víc než dvanáct let mrtvej,
ale když jsem včera slyšel v hospodě Celebration
of the Lizzard, byl to zase odraz -

We come down to the highway and river....

Doors jsou pořád otevřené

Té noci se valil městem nekonečný had hrozivých nestvůr. Nestvůry blikaly a svítily očima smrděly a vydávaly nepopsatelný rámus. Drtily všechno, co jim přišlo do cesty. Bylo to horší, než kdyby se stěhoval pranášrod dinosaurů. Okolo cesty, kudy se přesunovaly, stála nekonečná spousta jejich oddaných posluhů, kteří byli připraveni zabít okamžitě každého, kdo by vstoupil tomuto hadu do cesty. Stvůry byly dokonale vybaveny k zabíjení lidí ve velkém. Každá z nich byla vypracována lidmi, a to tak, aby mohla zabít alespoň sto lidí za minutu.

JAKÁ JE HUDBA ?

Myslím si, že kdybych tuto otázku položil konzumentům hudby/což je vlastně téměř celý národ/, drtivá většina z nich by na ni odpověděla špatně, nebo by na ni nedokázali odpovědět vůbec. Když se mi nedávno stalo, že mi na ni nedokázal odpovědět ani člověk, který sám hraje, vyprovokovalo mě to k tomuto zamyšlení

Je třeba si uvědomit, že v dnešní době existují vlastně tři druhy hudby/neberte to jako škatulkování, jelikož spolu navzájem nenaří nic společného/.

Nejčastěji se většina lidí setkává s hudbou, kterou by bylo možno zařadit do sféry uměleckých řemesel/např. paličkování, kovotepectví apod../.Jedná se ponejvíce o hudbu filmovou, poslouchanou spíše starší a střední generací a velkou část hudby populární/téměř všechny jazz, část rocku, menšina folkloru apod../Filmová hudba bývá bohužel dost často opomíjená z hlediska posluchače, což se často logicky promítá do jejího poslání. Někteří autoři se nesprávně snaží, aby jejich hudba byla důležitější složkou filmu než děj, čímž nesplňují základní požadavky, které se na filmovou hudbu kladou. Do extrému to přišlo např. ve filmu romance za korunu, kde už jsem si nebyl jist, zda jde o film, nebo muzikál, či operetu. Naopak existuje velká spousta dobré filmové muziky, které naprosto dokonale svůj účel splňuje. Co se týče umělecky řemeslné části hudby populární, myslím, že zde není co poznamenávat, jelikož většina čtenářů Zvonku se o ní intenzivně zajímá./D. Purple, Genesis, Ch. Corea, Fernáta, Pr. výběr, OPSO, jazz/.

Dalším/druhým/typem hudební produkce je hudba komerční, kterou bychom mohli nazvat hudbou čistě řemeslnou. Její obdobou je např. soukromé ševcování, hostinství v soukromé hospodě a vlastně jakákoliv jiná výdělečná činnost. Do tohoto druhu bychom mohli zařadit typickou hudbu, která se vysílá na většině rozhlasových stanic na světě/jako Luxembourg, Hvězda apod./Je možno ji charakterizovat prvotní příčinou jejího vzniku, což je vlastně ve všech případech získání hmotných hodnot. Na rozdíl od prvního popisovaného druhu hudby, kde je tato příčina také prvotní, je zde příčinou jedinou.

Protikladem komerční hudby je hudba, která by se dala nazvat jako umělecká nebo vážná. Ale pozor: pod pojmem vážná hudba si nelze představit jen Beethovena, Dvořáka nebo Čajkovského/jehož koncert b-moll mimochodem do této sféry ani nepatří/. Dnešní autoři této hudby se téměř vždy živí jiným způsobem. Když mám tuto hudbu určit, říkám, že ji lze poznat opět podle prvotní příčiny vzniku, což je zde vyjádření duchovního vnitřku. Komerční účinek vzniku je zde skoro vždy naprosto pomíjen. Jelikož si myslím, že právě tato hudba je v naší době nejdůležitější. Uvádím alespoň namátkou několik našich a světových jmen:

u nás: P. Eben, V. Kučera, A. Parsch, I. Loudová,
Duš Boemí, M. Chadima, Plastic People,
V. Merta, O. Janota, M. Svoboda, J. Stivín,
D. Ursíny, DG 307, Free jazz trio apod.
jinde: E. Varèse, K. Stockhausen, F. Schaeffer,
J. Cage, K. Penderecki, S. Reich, P. Glass,
F. Zappa, Rock in opposition, J. Hendrix,
G. Geranwin, J. m. Laughlin, M. Oldfield
a jiní...

Byl sic blbcem, ale uměl to se slepicemi.
Sypal jí zrní a slepice ho poslouchaly.
Přitom na sebe neustále hleděly jedním
okem.

Jednou jsem ho navštívil. Právě se cpal
slepičí polívkou. Tázavě jsem se na něj
podíval.

-Přestala poslouchat, řekl.

Na očích a střevech odbojnice si pochut-
naly ostatní, které dál chodily rozvážně
po dvoře, dívaly se každým okem na jednu
stranu a tlumeným kvokáním poslouvaly.

O TOM JAK

výstava v Třebíči

Dne 26.května se konala v Třebíči na baráku výstava amatérů.Barák,zastrčený v kouzelné uličce,byl skvěle na tuto výstavu připraven.Hned po příjezdu nás šel přivítat rozradosněný Pupeu,jemuž ten barák patřil.

Exponáty jsme vystavili na verandě,která tomuto baráku patřila.Kolem dokola byl pohled na komíny a střechy.

Po celém baráku už byly vystaveny exponáty,jenom se to chtělo koukat.Mohli jsme zde najít věci všeho druhu.Především převládala malba a gryfika.

Po zhlédnutí exponátů se většina lidí,kteří se na tuto výstavu přijeli podívat, buď rozprchli na prohlídku města nebo do hospod.Na baráku po velkém vzrušení nastalo ticho.Netrvalo dlouho.

Na verandě propukl jamsession, který rozjelo pár lidí,kteří na baráku zůstali.Když jamsession dosahoval svého vrcholu,přicházeli lidé z hospod notně unaveni,takže na žádnou činnost neměli ani pomyšlení.

Jamsession ustal.Nastalo ticho.Lidé si sesedli kolem ohně a dívali se do něho.Když je ta nuda,kterou si sami zavínili přestala bavit,odebrali se pomalu ke spánku.

Tak skončila velice pěkná výstava na exponáty,ale velice bídná na činnost.To by však nemělo být.Příště by se měla připravit skvěle nejen výstava,ale i nějaká činnost mimo ni.

